

чулъ какъ се разгълчали войниците, а нѣкои отъ тѣхъ дори се заловили на хоро и ясно се чувало какъ се провикватъ.

Донесенията на Попето получаваще Ефремъ старшията и споредъ него и той не можеше да спи. Отива той и сега да провѣри какво има, слуша, потайва се, — нѣма нищо. По едно време далечъ въ гората завиватъ чакали. „Това ли е?“ — пита той Попето. „Това е“ — отговаря той, изпълненъ съ презрение. Ефремъ, който имаше хайдушки видъ и голѣми мустаци, блъсва Попето, колкото да си изкара яда, и започва да се смѣе. Когато виятъ чакалитѣ, срѣдъ тънкитѣ и пискливи гласове, сжщо като на пеленачета, които плачатъ, чуватъ се и други отсѣчени и бодри, едно „хо! хо! хо!“, което наистина прилича на ергенскитѣ провиквания по хората. Тъкмо за такива ги бѣше взелъ и Попето.

Случи ми се веднъжъ и на менъ самия да получа едно отъ донесенията на Попето. Съобщилъ бѣше, че тъкмо предъ него гората се изпълнила съ хора, които говорѣли шепнишката. Съ други думи, неприятельтъ бѣше преминалъ рѣката и ни нападаше. Последванъ отъ силенъ патрулъ, отивамъ при него. Виждамъ го да стърчи въ тъмнината, после се приближава, занича ме отблизо, за да ме познае, и азъ виждамъ да лъщятъ винаги на-тжженитѣ му очи, виждамъ и лицето му, бледно